

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/326/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115225926
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5115225926.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členiek senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobkyne: Q. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XXX, toho času bytom M. XXXX/XX, P. F. E., zastúpenej splnomocneným zástupcom STEHURA & partners, v. o. s., so sídlom Fraňa Kráľa 2080 Čadca, IČO: 47 246 863, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 3.211,14 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 6C/397/2015-36 zo dňa 22. apríla 2016, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd žalobe vyhovel a výroku o trovách konania zrušuje a vec v rozsahu zrušenia vracia okresnému súdu na ďalšie konanie.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 6C/397/2015-36 zo dňa 22.04.2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňu sumu 3.211,14 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 09.09.2015 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.211,14 eur od 24.08.2015 zamietol. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyňu trovy konania v sume 466,64 eur k rukám právneho zástupcu žalobkyne do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Konštatoval, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 24.08.2015 domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 3.211,14 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od podania žaloby do zaplatenia, titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

Súd považoval za nesporné skutkové tvrdenie žalobkyne o poskytnutí peňažných prostriedkov žalovaným na základe zmluvy č. 8500001227 do výšky 1.078,90 eur (od dojednanej sumy úveru 1.200,- eur odpočítal odplatu za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 181,10 eur podľa čl. 8 bod 8.1. zmluvy splatnej podľa čl. 8 bod 8.4. zmluvy dňom poskytnutia úveru), žalobkyňa uhradila na daný úverový prípad celkovo sumu 2.652,13 eur. Rovnako považoval za nesporné skutkové tvrdenie žalobkyne, že žalovaný jej na základe zmluvy č. 8500001228 poskytol peňažné prostriedky do výšky 1.078,90 eur (od dojednanej sumy úveru 1.200,- eur opäť odpočítal odplatu za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 181,10 eur podľa čl. 8 bod 8.1. zmluvy splatnej podľa čl. 8 bod 8.4. zmluvy dňom poskytnutia úveru), na daný úverový prípad žalobkyňa uhradila celkovo sumu 2.638,67 eur.

Aplikujúc ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v príslušných zneniach (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), § 1 ods. 2, § 261 ods. 3 písm. d/, § 324, § 497 Obchodného zákonníka, § 451, § 456, § 458, § 517 ods. 1, 2, § 563 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.01.1992 súd žalobe

v rozsahu istiny a časti príslušenstva vyhovel. Mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným vznikol právny vzťah na základe uvedených zmlúv, ktorý právny vzťah je vzťahom spotrebiteľským, v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V danom prípade strany konania uzavreli zmluvu o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka. Žalovaný žalobkyni poskytol v oboch prípadoch peňažnú sumu 1.078,90 eur s tým, že žalobkyňa sa mala zaviazat' v oboch prípadoch vrátiť žalovanému celkovú čiastku vo výške 2.835,42 eur v 42 mesačných splátkach vo výške 67,51 eur so splatnosťou 24. dňa v mesiaci, a to pri splatnosti prvej splátky dňa 24.01.2011 a poslednej dňa 24.06.2014.

Obe zmluvy však neobsahovali náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z., a to výšku splátok istiny a úroku, t. j. časť každej mesačnej splátky v celkovej výške 67,51 eur, ktorá mala zodpovedať sume započítanej na splatenie istiny a na splatenie úroku. Oba spotrebiteľské úvery poskytnuté žalobkyni vo výške 1.078,90 eur sú tak v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv bezúročné a bez poplatkov. V oboch prípadoch tak bola žalobkyňa povinná vrátiť žalovanému len sumu 1.078,90 eur. S poukazom na uvedené sa súd už nezaoberal argumentáciou žalobkyne s odkazom na ust. § 9 ods. 2 písm. j/, v spojení s ust. § 2 písm. g/, h/ a i/ a ust. § 11 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z. z., z ktorej rovnako vyvodzovala bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetných spotrebiteľských úverov.

Žalobkyňa uhradila na oba úverové prípady celkovo sumu 5.368,94 eur, t. j. o 3.211,14 eur vyššiu sumu ako zodpovedala sume jej peňažných záväzkov z oboch zmlúv, pričom z vykonaného dokazovania nevyšlo najavo, že by existoval akýkoľvek právny dôvod peňažného plnenia žalobkyne žalovanému v tomto rozsahu. Na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie podľa ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré bol povinný vydať tomu, na koho úkor ho získal, t. j. žalobkyni, v rozsahu peňažnej sumy 3.211,14 eur, a to deň po tom, čo ho o toto plnenie žalobkyňa požiadala. Nakoľko žalobkyňa neprodukovala dôkaz, z ktorého by vyplynulo, že žalovaného vyzvala na plnenie skôr, ako mu bola doručená žaloba dňa 07.09.2015, bol žalovaný povinný plniť dňa 08.09.2015 a dňom 09.09.2015 sa dostal s plnením svojho dlhu do omeškania. Vzhľadom na omeškanie žalovaného s plnením peňažného záväzku na vydanie bezdôvodného obohatenia potom súd žalobkyni priznal úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo žalovanej sumy od 09.09.2015 do zaplatenia, pričom v ostatnej časti o zaplatenie úrokov z omeškania žalobu žalobkyne zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3, § 149 ods. 1, § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016 (ďalej len „O. s. p.“) a žalobkyni, ktorá mala v konaní neúspech len v nepatrnej časti uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania priznal právo na plnú náhradu trov konania. Súd žalobkyni priznal náhradu trov konania predstavujúcich trovy právneho zastúpenia v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom dňa 17.08.2015, podanie žaloby zo dňa 24.08.2015 a účasť na pojednávaní dňa 22.04.2016), vrátane režijného paušálu a DPH, spolu v sume 466,64 eur.

2. Proti tomuto rozsudku čo do výroku, ktorým súd žalobe vyhovel a výroku o trovách konania podal žalovaný odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zrušenia v tejto časti a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odvolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O. s. p., súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd podľa žalovaného dospel k nesprávnemu záveru o tom, že zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v dôsledku čoho sa úver považuje za bezúročný, v dôsledku čoho suma ním prijatá od žalobkyne vo výške žalovanej čiastky predstavuje jeho bezdôvodné obohatenie. Tento záver vychádza z výkladu, ktorý odporuje vnútroštátnemu právu a zároveň je v rozpore s povinnosťou súdu vykladať vnútroštátne právo v súlade s únijným právom. Súd pritom výklad uvedeného ustanovenia a právne posúdenie veci ani v rozsudku neuvádza.

Poukázal na to, že ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. predstavuje implementáciu ustanovení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48PEŠ z 24.04.2008, ktorá má v rámci únijného práva povahu plnej harmonizácie. Členské štáty preto nie sú oprávnené či už legislatívne alebo aplikačne prijímať odchylné ustanovenia. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí nerešpektoval skutočnosť, že ním uvádzaný výklad citovaného ustanovenia predstavuje porušenie ustanovenia smernice, ktorá v čl. 10 ods. 1 písm. h/ upravuje obsahovú náležitosť zmluvy, ktorou je výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Zo všetkých verzii

smernice prítom vyplýva požiadavka na uvádzanie počtu platieb, nie ich rozpisovanie. Pri výklade § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. je nutné vychádzať aj zo znenia smernice, ktoré závery súdu o rozpisovaní splátky popiera.

Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere medzi stranami konania nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe v každom prípade. Rozdielne uvádzanie výšky istiny, úroku či iných poplatkov by bolo na mieste len vtedy, ak by sa tieto položky mali uhrádzať v rôznych termínoch, v rôznych počtoch a pod. Zmluva uzavretá medzi stranami konania obsahuje výšku splátky, termín jej splatnosti ako aj počet splátok. Súd tak dospel k nesprávnemu záveru o tom, že uzavretá zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje zákonom predpísané náležitosti. Nie sú preto dané podmienky pre záver o bezúročnom úvere. Súd vo veci rozhodol nezákonne, nakoľko jeho závery sú okrem nepreskúmateľnosti v rozpore s ustanoveniami úijného práva a porušením čl. 22 smernice. V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/111/2014.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

Odvolanie žalovaného považovala za nedôvodné, nakoľko súd vec správne právne posúdil a jeho rozhodnutie je vecne správne. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí správne konštatoval, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky povinné náležitosti v zmysle zákona a absenciu predmetných náležitostí zákon sankcionuje tým, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Poukázala na to, že žalovaný pri uvádzaní celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nepostupoval správne, nakoľko do nej nezahrnul poplatok za možnosť odkladu splátok úveru vo výške 181,10 eur, čo je v rozpore s ust. § 2 písm. h/ zákona č. 129/2010 Z. z. Žalovaný v predmetnej zmluve uviedol chybne aj údaj o RPMN, keď v zmluve sú uvedené dva údaje o RPMN, čo nezodpovedá zákonnej úprave a pôsobí pre spotrebiteľa zmätočne. Žalovaný do výpočtu RPMN nezahrnul poplatok za možnosť odkladu splátok úveru vo výške 181,10 eur. Okresný súd správne konštatoval, že predmetná zmluva neobsahuje ani rozčlenenie splátok úveru na istinu, úrok a iné poplatky. Keďže zo strany žalovaného pri podpise úverovej zmluvy boli porušené ustanovenia zákona o spotrebiteľskom úvere, daný úver sa musí považovať za bezúročný a bez poplatkov.

4. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobkyne uviedol, že pri uzatvorení zmluvy o úvere bola osobitne uzatvorená aj dohoda o poskytnutí služby, ktorej predmetom bola možnosť poskytnutia odkladu max. troch splátok úveru za splnenia podmienok predpokladaných v jej obsahovom znení. Dohoda o poskytnutí služby je individuálne uzavretá, nejde o predpoklad ani podmienku pre vznik zmluvy o úvere. Nakoľko ide o individuálne dojednanie, je vylúčený záver o neprijateľnosti. Domáhanie sa žalobcu vyslovenia neprímeranosti odplaty v zmysle dohody o poskytnutí služby odporuje ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odplata za poskytnutie možnosti odkladu splátok nie je takým dojednaním, ktorého hodnotu by bolo potrebné zahrnúť do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov ako údaj vyplývajúci z celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom z dôvodu doplnkového a dobrovoľného charakteru tohto zmluvného dojednania. Z ust. § 9 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítavajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru.

V ďalšom opätovne poukázal na to, že zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere medzi stranami konania nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úrokov a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Zmluva uzatvorená medzi stranami konania obsahuje výšku splátok, termín ich splatnosti, ako aj počet splátok.

5. Vzhľadom na to, že krajský súd vo veci rozhodoval za účinnosti nového procesného kódexu, zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), účinného od 01.07.2016, bol povinný pri svojom postupe aplikovať novú právnu úpravu (§ 470 ods. 1 C. s. p.) s tým, že účinky procesných úkonov uskutočnených do 30.06.2016 ostali zachované (§ 470 ods. 2 C. s. p.). Zároveň súd v odôvodnení prispôobil terminológiu novej právnej úprave.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p. v spojení s § 470 ods. 1 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p. v spojení s § 470 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a tento podľa §

389 ods. 1 písm. b/, c/ C. s. p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C. s. p. vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Preskúmaním napadnutého rozsudku a odvolania žalovaného dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

7. Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. účinného v čase rozhodovania okresného súdu, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

8. Podľa § 220 ods. 2 C. s. p. účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Základné právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby postup a rozhodnutia všeobecných súdov boli preskúmateľné, aby ich rozhodnutia obsahovali dostatok relevantných dôvodov objasňujúcich výroky a súčasne aby také rozhodnutia neboli arbitrárne. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03).

10. Okresný súd svoje rozhodnutie založil na závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalobkyni žalovaným zmluvami o revolvingovom úvere zo dňa 03.12.2010 z dôvodu, že z uvedených zmlúv nie je zrejماً výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmlúv). Rozhodnutie okresného súdu v tejto časti je však nedostatočné a nepresvedčivé, keď okresný súd sa v odôvodnení rozsudku v podstate obmedzil len na konštatovanie uvedenej skutočnosti (str. 11 druhý odsek písomného vyhotovenia rozsudku) bez bližších právnych úvah v tom smere, či v zmluvách o spotrebiteľskom (revolvingovom) úvere mala byť osobitne uvedená splátka istiny, osobitne splátka úroku, osobitne splátka poplatkov a či z uvedenej skutočnosti bolo možné vyvodiť podstatné porušenie povinností žalovaného pri uzatváraní zmluvy podstatným významom, resp. či sama skutočnosť, že v zmluvách nebola osobitne uvedená splátka istiny, osobitne splátka úroku a osobitne splátka poplatku neumožnila žalobkyni ako spotrebiteľke posúdiť rozsah jej záväzku. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti rozhodnutie Súdneho dvora C-42/2015 zo dňa 09.11.2016, ktoré posudzovalo vzťah Smernice č. 2008/48/ES a zákona č. 129/2010 Z. z., pričom z uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora možno vyvodiť, že iba porušenie povinností veriteľa podstatným významom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Odvolací súd zároveň poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora C-565/2012 z 27.03.2014, podľa ktorého tvrdosť sankcií pre veriteľa musí byť primeraná závažnosti jeho porušenia, ako i na rozhodnutie C-348/2014 z 09.07.2015, podľa ktorého čl. 4 Smernice č. 87/102/EHS z 22.12.1986 (ide o Smernicu, ktorá predchádzala Smernici č. 2008/48/ES) vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy o úvere poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že ak nebude v zmluve o úvere uvedená náležitosť, ktorá nemôže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku, nebude spravídla a v zásade sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti primeraná.

11. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude úlohou okresného súdu opätovne vyhodnotiť vykonané dokazovanie a toto prípadne doplniť (súc viazaný i ust. § 290 a nasl. C. s. p.), opätovne posúdiť dôvodnosť uplatneného nároku a vo veci rozhodnúť. Čo sa týka náležitostí zmlúv o revolvingovom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), okresný súd v novom rozhodnutí náležite odôvodní, v čom veriteľ v tomto smere pri uzavretí zmlúv pochybil a či toto jeho pochybenie možno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, a to aj v kontexte vyššie uvedených rozhodnutí Súdneho dvora. V novom

rozhodnutí súd prvej inštancie opätovne rozhodne i o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

12. Vo zvyšnej časti (vo výroku, ktorým súd žalobu v časti uplatneného príslušenstva zamietol), ktorá nebola napadnutá odvolaním, ponechal odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu nedotknutý.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)